

Finansministeren (*Poul Hansen*): Jeg skal hermed tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1965 til 31. marts 1966, idet jeg samtidig vil gøre nogle bemærkninger om statsregnskabet for 1963-64, om den nuværende finansielle stilling og om en række forhold i tilknytning til finanspolitikken.

Statsregnskabet for 1963-64 udviste et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på over 900 mill. kr. eller ca. 425 mill. kr. mere end opført på finansloven. Nettoudgifterne på kapitalbudgettet beløb sig til ca. 280 mill. kr., således at kasseoverskuddet i alt androg ca. 620 mill. kr. mod 460 mill. kr. budgetteret på finansloven.

Provenuet af personskatterne blev ca. 75 mill. kr. større end oprindeligt beregnet, og som følge af større omsætning af forbrugsbeskattede varer end forventet fremkom her en merindtægt på ca. 150 mill. kr. Drifts- og anlægsudgifterne blev ca. 150 mill. kr. mindre end budgetteret, bl. a. fordi der ikke blev trukket så stærkt på bevilningerne til landbrugsstøtten som ventet, og fordi der fremkom besparelser på noget over 100 mill. kr. på de civile anlægsudgifter; dette skyldtes dels udskydelsen til efteråret af nye byggearbejders iværksættelse, dels at det ikke var muligt at gennemføre de statslige investeringer i det tempo, man havde regnet med.

Når afvigelsen mellem finanslov og regnskab er mindre for kasseoverskuddet end for drifts- og anlægsbudgettet, beror det især på, at der efter finanslovens vedtagelse på to områder blev truffet dispositioner, der forrykkede stillingen på kapitalbudgettet. For det første blev indbetalingsfristen for sidste rate af den bundne opsparing udskudt, således at 180 mill. kr. først kom til indtægt i indeværende finansår. For det andet blev der til el-værker genudlånt ca. 150 mill. kr. i provenu af udenlandske lån.

Idet jeg i øvrigt skal tillade mig at henvise til den redegørelse for afvigelser mellem budget og regnskab for 1963-64, der findes i den netop udsendte publikation „Statsfinanserne, november 1964“, skal jeg sige et par ord om de bevillingstekniske erfaringer i finansåret 1963-64.

For det første har det arbejde, der af styrelserne og finansministeriet blev udført for at gøre finansloven så realistisk som

muligt, givet et ganske godt resultat. Afvigelserne mellem budget og regnskab vedrører navnlig poster, hvortil der på budgetteringstidspunktet var knyttet stor usikkerhed, f. eks. provenuet af den netop indførte oms, statens tab på kornordningen og anlægsgudgifterne. For langt den overvejende del af driftsudgifterne har det vist sig, at finanslovens bevillinger — heri indregnet reserverne til dækning af tillægsbevillinger og pristalsregulering af lønninger m. v. — har svaret ganske godt til de faktiske udgifter i 1963-64.

Som konsekvens af den mere realistiske budgettering gennemførtes en begrænsning af styrelsernes adgang til at søge bevillingsmyndighedernes efterfølgende godkendelse ved opførelse af merudgifter på forslag til lov om tillægsbevilling. Dette gav anledning til, at der fra forskellig side blev udtrykt bekymring for, at statsregnskabet ville udvise et stort antal overskridelser mod regnskabsmæssig forklaring, samt at disse overskridelser tilsammen ville andrage et betydeligt beløb. Det blev også befrygtet, at bortfald af adgangen til at stille ændringsforslag til tillægsbevillingsforslaget ville indebære store overskridelser.

Der har nok i 1963-64 været flere regnskabsmæssige forklaringer end tidligere, men det har normalt drejet sig om relativt beskedne beløb, og der har ikke været nogen systematisk tendens til overskridelser, idet merudgifterne på nogle konti er blevet opvejet af besparelser på andre. Med den strammere tillægsbevillingspraksis og den sene fremsættelse af tillægsbevillingsforslaget har der faktisk ikke været noget stort behov for at stille ændringsforslag.

Selv om de skete overskridelser må beklages, er det et opmuntrende træk ved regnskabet for foregående finansår, at overskridelserne har haft et så relativt beskedent omfang. Det tyder på, at styrelserne er godt på vej til at budgettere realistisk og tilpasse sig den strammere praksis med hensyn til tillægsbevillinger. Der er grund til at regne med, at vi i indeværende år vil blive stillet over for tillægsbevillingsønsker af mindre omfang og et væsentlig mindre antal overskridelser.

Jeg skal i denne forbindelse erindre om, at der også i år umiddelbart efter finanslovens ikrafttræden tilgik ministerier og